

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

PHÂN THẮNG BẠI THẾ CỜ ĐẢO NGƯỢC

Hạng Chân bỗng kê tai Tây Môn Triều Ngọ nói khề gì đó. Tây Môn Triều Ngọ liếc mắt nhìn vào Như Ý phủ, gật đầu liên hồi rồi quay người phóng đi.

Hạng Chân tiến tới một bước nói:

– Uất Trì tôn chủ, xin hãy tạm nén đau thương, bảo trọng lấy thân. Trong chiến tranh là phải có đổ máu và hi sinh. Giờ đây chúng ta ngoài việc tưởng niệm các vị huynh đệ đã hi sinh còn một điều tuyệt đối không nên quên là bằng cách nào báo thù cho những người xấu số.

Uất Trì Hàn ba vụt ngẩng lên, gương mặt giàn giụa nước mắt ngập đầy sát cơ, ông đưa dây lau đi nước mắt, nghiêng răng nói:

– Vâng... Hạng lão đệ nói rất đúng, chúng ta nhất quyết báo thù cho những đệ tử đã hi sinh!

Đoạn quay sang Vu Kiệt giọng căm hờn:

– Lão Vu, Thường Kính Hiền còn sống không?

Vu Kiệt gật đầu.

– Hãy còn hơi thở!

Uất Trì Hàn Ba nghiêng răng:

– Tốt lắm.. Uất Trì mỗ sẽ khiến hãn chết dần chết mòn...

Hạng Chân tiếp lời:

– Uất Trì tôn chủ, chúng ta hãy đi cùng. Việc ấy để tại hạ ra sức dưng rồi, lẽ đương nhiên sẽ khiến cho tôn chủ hài lòng.

Lúc này những đệ tử Vô Song phái đã dùng võng da chuyển tải những người thương vong ra ngoài, kể cả Kha Nhân và Nghiêm Tú, hết sức thành thạo và nhanh chóng.

Trong đám đông qua lại bỗng có một người áo bào trắng, vóc dáng cao gầy vội vã đi về phía này, gương mặt xanh tím của y khiến Hạng Chân nhận ra ngay. Lần đầu gặp Nghiêm Tú tại Đại Hà trấn, Hạng Chân đã từng trông thấy người này, hiện y đầu băng vải trắng và đầy vết máu, hiển nhiên đã thọ thương.

Vừa trông thấy y, Vu Kiệt liền hỏi:

– Tân Kiên, có việc gì ư?

Vâng, người ấy chính là Tiểu Vô Thường Tân Kiên.

Tân Kiên vội cung kính đáp:

– Bẩm tôn chủ, nghe Tây Môn đương gia bảo là đại tiểu thư đã... đã được cứu thoát, chúng đệ tử tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không gặp... Chỉ tìm thấy một căn hầm dưới Kim Bình Điện nhưng trong hầm có mấy tử thi nam nữ. Bởi nghe Hạng sư thúc đã thọ thương nên chúng đệ tử định tự động tìm kiếm đại tiểu thư chứ không dám kinh động đến Hạng sư thúc, nhưng tìm mãi vẫn không gặp... sợ lâu quá có thể xảy ra điều bất trắc nên... đành phải làm phiền đến Hạng sư thúc chỉ điểm cho.

Hạng Chân mỉm cười:

– Không sao... việc trọng đại như vậy thì còn khách sáo làm gì? Khi này chờ mãi không thấy người của quý phái đến hỏi nên Hạng mỗ đã nhờ Tây Môn đương gia đến vác Thiết tiểu thư đến đây...

Tân Kiên nóng bừng mặt:

– chúng đệ tử thấy đều quá hồ đồ, nhưng vì tình thế chưa hoàn toàn ổn định, hơn nữa không rõ Hạng sư thúc thương thế ra sao, cho nên không dám quấy rầy...

Bỗng ngờ người áp úng hỏi:

– Hạng sư thúc bảo là Tây Môn đương gia đi vác đại tiểu thư đến đây ư? Đại tiểu thư đã thọ thương ư?

Vu Kiệt cũng lo lắng:

– Thọ thương có nặng không?

Hạng Chân lắc đầu:

– Không phải thọ thương mà là Hạng mỗ đã dùng thủ pháp bế khí đặc thù làm cho Thiết tiểu thư ngủ một giấc. Nếu không làm như vậy thật Hạng mỗ cũng không biết làm thế nào để khiến nàng ta chịu yên.

Vu Kiệt thoáng lưỡng lự, đoạn không nén được khẽ hỏi:

– Hạng huynh, Nương Nương đã làm điều đại dột với Khang Ngọc Đức phải không?

Hạng Chân thở dài:

– Theo Vu tôn chủ nghĩ sao?

Vu Kiệt ngờ người, y hiểu câu hỏi ngược lại của Hạng Chân, bèn tức giận và đau xót nói:

– Thật đáng tiếc cho Nương Nương...

Thế là, trong cuộc chuyện trò không được thoải mái của họ, Tây Môn Triều Ngọ đã vác trên vai một cuộn thảm long phi thân lên bờ tường.

Đến trước mặt, Tây Môn Triều Ngọ đưa hai tay quệt mồ hôi, gật đầu cười nói:

– Vẫn còn ở đó nhưng cũng rất là nguy hiểm. “Liệt Diễm Đạn” của phía ta đã nổ quanh miệng hầm, đá vụn đầy rẫy quanh chỗ cô bé này đang nằm song đại tiểu thư của chúng ta vẫn bình thản ngủ một giấc ngon lành như là trên giường nệm nhà vậy!

Vu Kiệt ngó lời cảm tạ Tây Môn Triều Ngọ rồi tiến tới mở thảm lông ra xem, đoạn cười nói:

– Đúng là Nương Nương rồi, lâu ngày không gặp trông nàng ta ngủ thật say sưa...

Uất Trì Hàn Ba lạnh lùng tiếp lời:

– Chỉ sợ sau khi tỉnh giấc rồi sẽ không còn lòng dạ nào ngủ được nữa. Bao nhiêu máu, bao nhiêu sinh mạng thầy đều phải được kết toán một cách rõ ràng và sòng phẳng, người nào mắc nợ thì người đó phải trả.

Vu Kiệt trừng mắt:

– Uất Trì huynh điên rồi sao? Những lời ấy đâu phải do chúng ta nói. Lão huynh thử nghĩ xem, Nương Nương tuổi tác là bao? Chả lẽ lại trút hết lửa giận lên người nàng ta hay sao?

Uất Trì Hàn Ba đánh mặt tức giận:

– Sao? Uất Trì mỗ nói sai ư? Máu và sinh mạng của các đệ tử Vô Song Phái đã hoài phí ư? Vì lẽ gì chúng ta phải hy sinh thảm trọng thế này? Đương nhiên là vì danh dự, vì cương thường, vì danh tiết những ai đã làm hoen ố thanh danh của chúng ta? Ai đã phá hoại cương thường và sỉ nhục danh tiết của chúng ta? Ai, ai...

“Tiểu Vô Thường” Tân Kiên không dám xen lời, thờ thẩn buông thông hai tay đứng yên.

Song Vu Kiệt đã nổi nóng, hừ một tiếng thật mạnh, cắn răng nói:

– Uất Trì huynh hãy giữ lại chút thể diện được chăng? Việc này xử lý thế nào hai ta không có quyền thắc mắc, đó đều là trách nhiệm của đại chưởng môn... Vu mỗ hiểu rất rõ vì lẽ gì lão huynh lại khích động như vậy. Không sai, lão huynh đã đau xót bởi cái chết của Trương Quang, nhưng cuộc huyết chiến này đâu phải chỉ chết mỗi mình Trương Quang? Chả lẽ những đệ tử thương vong khác không phải cốt nhục, không phải thuộc Vô Song Phái hay sao? Ai nấy đều tuân tòng phái quy, kính phục mệnh lệnh của đại chưởng môn. Lão huynh là đại tôn chủ hẳn phải hiểu rõ đạo lý ấy hơn chứ!

Uất Trì Hàn Ba tiu nghỉu cúi đầu lặng thinh. Vu Kiệt cũng không nói nữa.

Hồi lâu, Vu Kiệt quay sang Hạng Chân thập giọng nói:

– Hạng huynh, chúng ta hãy đến Kim Bình Điện nghỉ một lát nhé! Có lẽ cũng sắp có tin về tình hình chiến sự phía Bão Hồ Trang rồi đấy!

Hạng Chân gật đầu:

– Vâng, nhân tiện thăm vấn bọn tù binh luôn thể!

Thế là Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ, Vu Kiệt, Uất Trì Hàn Ba và Tân Kiên năm người chậm rãi đi theo bậc thang chậm rãi đi xuống bờ tường. Tây Môn Triều Ngọ vẫn vác Thiết Nương Nương trên vai, Uất Trì Hàn Ba vẫn do hai đệ tử lực lưỡng dìu đỡ, họ tiến thẳng về phía Kim Bình Điện.

Trên đường đi, Hạng Chân quay sang Vu Kiệt nói:

– Ngoài những kẻ vừa rồi chúng ta đã biết, những nhân vật quan trọng phía địch còn ai bị ta bắt giữ nữa?

Vu Kiệt suy nghĩ một hồi nói:

– Còn có “Tam đương gia” Chương Hoàn của Thất Hà Hội, “Hổ Vỹ Côn” La Thân, một trong số đại đầu lĩnh thuộc hàng chữ Hoàng của Đại Đạo Giáo và “Hắc Vân Tiên” Triệu Xuân, một cao thủ của Thanh Tùng Sơn trang...

Hạng Chân gật gù:

– Thất Hà Hội phái đến đây gần một ngàn năm trăm người, chỉ mỗi mình “Trấn Bán Thiên” Chương Hoàn và mười bốn đại đầu mục, nhưng từ Hạng Thạch Giản đến Đại Hà Trấn, người của Thất Hà Hội hầu như đều chịu trận đầu, liên tiếp bị chúng ta tiêu diệt và sau cuộc chiến tại đây họ cơ hồ chết sạch “Nhất Hồ Tẩu” Bạch Phu táng mạng dưới tay Trường Tôn đại tôn chủ Phi Tự Môn. “Trấn Bán Thiên” Chương Hoàn bị sanh cầm sau khi bị Nghiêm Tú đả thương. À, nghe Nghiêm Tú nói là Hạng huynh có căn dặn tha cho lão tiểu tử ấy... Ngoài ra, mười bốn tên đại đầu mục có lẽ chỉ vài tên là còn sống thôi.

Hạng Chân gật đầu:

– Hàn Mạc Song Thứu thuộc hàng chữ Địa của Đại Đạo Giáo đều đã chết tại Như Ý Phủ, nghe đâu hai tên giáo đầu thuộc chữ Thiên cũng đã táng mạng rồi phải không?

Vu Kiệt gật đầu:

– Vâng, tại Đại Hà Trấn, và một giáo đầu khác thuộc hàng chữ Hoàng là “Phi Linh Kiếm” Tề Cường cũng đã bị lão Uất Trì chém làm hai đoạn. Phen này Đại Đạo Giáo đến đây một ngàn hai trăm người, do sáu tên giáo đầu suất lĩnh. Giờ đây có lẽ chỉ còn không đầy ba trăm và sáu tên giáo đầu thấy đều đã táng mạng.

Hạng Chân trầm ngâm chốc lát đoạn lại nói:

– Số người thương vong của quý phái hẳn cũng chẳng ít chứ.

Vu Kiệt khẽ gật đầu:

– Vâng, số lượng chưa biết chính xác hãy còn đang kiểm tra.

Lúc này họ đã bước đến bậc cấp trước Kim Bình điện, sáu mươi đệ tử Vô Song phái nghiêm trang đứng hai bên cửa, vừa trông thấy họ liền khom mình thi lễ.

Tây Môn Triều Ngọ bỗng quay sang cười nói:

– Hạng huynh tối qua hẳn cũng tới đây phải không? Thế nào? Giờ đây cảm giác khác hẳn tối qua chứ gì?

Hạng Chân khó nhọc bước lên bậc tam cấp đảo mắt ngo quanh cười nói:

– Vâng, tối qua tại hạ chỉ là một kẻ giả mạo tầm thường và luôn phải đề phòng, ngay cả thở cũng sợ to tiếng...

Vu Kiệt cố nén cười nói:

– Hạng huynh thật giỏi chịu đựng.

Lúc này Uất Trì Hàn Ba đã được dìu đến trước cửa, vừa trông thấy khắp nơi đây vết máu vội lắc đầu quây quây. Tân Kiên vội tiến tới một bước, xô cửa ra mời mọi người vào đại sảnh.

Mọi vật trong điện đều bề bộn và đổ vỡ, trong không khí hãy còn phảng phất mùi máu tanh, lúc này có mười mấy đệ tử đang vội vã thu dọn.

Sau khi vào đến đại sảnh Tân Kiên liền sai mấy đệ tử mang đến năm chiếc ghế dựa, trước hết đặt Thiết Nương Nương xuống, sau đó Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ và Vu Kiệt mới ngồi xuống ghế. Tân Kiên đứng cạnh Uất Trì Hàn Ba thấp giọng nói:

– Bẩm tôn chủ có cần lên lầu xem thử không?

Uất Trì Hàn Ba thở mạnh một hơi, trừng mắt nói:

– Người có lục soát trên lầu chưa?

Tân Kiên vội nói:

– Rồi, toàn là phòng trống, không có gì khác lạ!

Uất Trì Hàn Ba ngồi vào ghế, lạnh lùng nói:

– Vậy thì ta còn lên trên ấy làm gì nữa?

Tân Kiên ngượng ngùng không dám nói nữa, Vu Kiệt bèn nháy mắt với y và nói:

– Tân Kiên, hãy đi mang mấy tên tiểu tử đã động thủ với Trương huynh và Âu Dương sư đệ của người vào đây ngay!

Tân Kiên vội khom mình cung kính đáp:

– Thưa vâng!

Đoạn liền quay người bỏ đi, Vu Kiệt quay lại nhìn Hạng Chân vẻ quan tâm nói:

– Hạng huynh còn chịu đựng được nữa không? Vu bỗng thấy khí sắc của Hạng huynh không được khá...

Hạng Chân đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, cười gượng nói:

– Không sao đâu!

Uất Trì Hàn Ba cũng quay sang, vẻ đau khổ nói:

– Hạng lão đệ, có một việc suýt nữa đã quên nói với lão đệ. Từ khi vào Như Ý Phủ là chém giết liên tiếp, tiếp đến đại đệ tử của Uất Trì mỡ lại tuyệt mạng, bao sự việc chồng chất đã khiến Uất Trì mỡ điên cả đầu, nếu có gì không phải xin lão đệ bỏ qua cho!

Hạng Chân mỉm cười cảm thông:

– Uất Trì tôn chủ bất tất khách sáo, bất kỳ ai cũng vậy thôi. Tôn chủ định nói với tại hạ vì việc ấy ư?

– Ô, không, không... Việc này là do hai vị tôn chủ Lộc Vọng Phác và Thương Tiên Thanh đã ủy thác, họ đã nhờ Uất Trì mỡ ngỏ lời với lão đệ, nếu không nhờ lão đệ nhiều phen mạo hiểm giải cứu, e rằng họ không một người nào có thể trở về được Đại thảo nguyên. Ân nghĩa cao dày như vậy toàn Vô Song phái chẳng biết đến bao giờ mới báo đáp xong...

Hạng Chân lắc đầu nói:

– Uất Trì tôn chủ đã quá lời thương thế của Lộc huynh và Thương huynh xem ra khá là rắc rối, trong thời gian bị giam cầm nhất định đã bị hành hạ vô cùng dã man

Uất Trì Hàn Ba gật đầu giọng căm hờn:

– Quả vậy, họ bị hành hạ đến đổi chỉ còn da bọc xương. Trong số còn có ba người đã bị mắc chứng ho ra máu, hai người bị phù thủng, hết sức suy nhược. Năm người đều bị thương tích đầy mình, nhiều chỗ ứ máu và lở lói, ấn nhẹ tay vào là nước vàng chảy ra, hơn nữa xương tì bà bị gãy xuyên qua lâu ngày và lộ ra ngoài giờ đã thành màu đen, trông họ thật là thê thảm.

Hạng Chân lắc đầu bùi ngùi:

– Bọn họ thật tàn ác, chẳng còn chút nhân tính.

Uất Trì Hàn Ba nghiêng răng:

– Nhưng Vô Song phái không tha cho chúng dễ dàng vậy đâu.

Hạng Chân gật đầu:

– Đương nhiên!

Vu Kiệt bật cười ha hả, vừa định nói gì thì bỗng nghe có tiếng vó ngựa hối hả bên ngoài và thẳng đến bậc cấp. Tiếp theo là một vài tiếng hỏi đáp vội vã rồi thì một đệ tử Vô Song phái toàn thân đầy máu và mồ hôi nhễ nhại được một đệ tử gác cửa hướng dẫn tất tả đi vào.

Gã đệ tử này hãy còn nắm chặt đại loan đao trông tay và thuận bạc treo nghiêng trên vai, mặt thuận đã lỏm chớm và trầy tróc nhiều chỗ, thoạt nhìn cũng

đủ biết là y vừa trải qua một cuộc chiến kinh hoàng.

Y đi đến trước mặt mọi người, khom mình vòng tay cung kính nói:

– Đệ tử Hoàng Thành thuộc hạ tống đàn xin báo cáo!

Uất Trì Hàn ba nôn nóng hỏi.

– Tình hình chiến sự bên Bão Hồ trang thế nào?

Vu Kiệt cũng vừa tiếp lời:

– Đã bắt được Khang Ngọc Đức chưa?

Hoàng Thành thoáng nhìn hai bên, đoạn cất giọng rộn ràng nói:

– Quân ta đã toàn thắng, Bão Hồ trang đã công hãm, Khang Ngọc Đức bị sanh cầm. Trường Tôn đại tôn chủ đã hạ sát nhị đương gia Vạn Lạc và Tăng Lão Yên của Hắc Thi đảng. Trường Tôn đại tôn chủ cũng đã thọ thương ba chỗ, nặng nhất là nơi mạn sườn trái, thọ thương bởi ám khí nhưng cũng may là đều không nguy hiểm đến tính mạng. Bào Thái Ất sư huynh đã chết cùng với Đào Huy của Xích Xám đội, đại đầu lĩnh Tiêu Hùng của Xích Xám đội cũng đã bị Hà đại hộ chủ hạ sát. Đại hộ chủ cũng bị chém trúng hai đao song không nặng lắm. Đại đầu lĩnh Kim Oản (cổ tay vàng) Hà Đình của Hắc Thủ Đảng thì do chính tay Đại chưởng môn hạ sát và đại chưởng môn cũng đã trúng phải một chiêu “Kim Oản Chưởng” của hắn, cả bắp đùi sưng húp, hiện thời đang chữa trị. Ngoài ra Chu Sa Chưởng Trịnh Vân sư huynh thuộc Phi Tự môn cũng đã hi sinh, gần một ngàn huynh đệ cũng bị thiệt mạng chừng sáu trăm. Hiện mọi người thấy đều phải nghỉ ngơi, ngay cả việc thu dọn chiến trường cũng không thể nhắc chân lên. Trường Tôn đại tôn chủ đã bảo có thể xin tôn chủ tạm điều một trăm vị huynh đệ đang canh giữ tại Đại Hà trấn đến giúp sức được chăng?

Vu Kiệt gật đầu:

– Được rồi, Đại Hà trấn và do Sài Lập và Bang Ngọc chịu trách nhiệm bố trí canh phòng.

Uất Trì Hàn Ba bỗng hỏi:

– À, Hoàng Thành, ai bắt được Kha Ngọc Đức vậy?

Hoàng Thành vội đáp:

– Do chính tay đại chưởng môn đã sanh cầm hắn, nghe nói lát nữa sẽ giải đến đây để xét xử...

Uất Trì Hàn Ba hậm hực:

– Hừ, tên khốn trời tru đất diệt ấy còn xét xử gì nữa? Chém quách đi là xong chứ gì.

Vu Kiệt lại sợ Uất Trì Hàn Ba nổi cơn thịnh nộ, vội nói:

– Hoàng Thành, người hãy lui ra tạm nghỉ, không được rời xa, bốn tôn chủ sẽ

còn phải gặp người bất cứ lúc nào.

– Tuân lệnh!

Hoàng Thành lại trịnh trọng thi lễ, đoạn đi lui ra ngoài cửa.

Vu Kiệt ngoắc tay gọi một đệ tử phía sau đến, nghiêm giọng nói:

– Người hãy tức khắc đến Đại Hà trấn gặp Sài Lập sư huynh bảo là mệnh lệnh của ta, bảo y để lại chừng hai mươi vị huynh đệ canh giữ Đại Hà trấn, số còn lại y hãy dẫn đến Bão hổ trang giúp người của Phi Tự môn và tổng đàn thu dọn chiến trường và cứu hộ thương binh

Gã đệ tử ấy ôm quyền thi lễ, quay người vội vã phóng đi, suýt nữa đã đâm sầm vào mấy người từ ngoài đi vào.

Một người từ ngoài vào thân pháp thật nhanh, trong tiếng thét vang đã tạt sang nửa thước, tay trái chộp lấy gã đệ tử Vô Song phái xách lên, liếc mắt rồi đặt mạnh xuống, sừng sộ nói:

– Làm gì mà hấp tấp vậy hả?

Gã đệ tử ấy đầu dấm hó hé, vội xin lỗi rồi vội vã bỏ đi. Người mới vào thì ra là Tiểu Vô Thường Tân Kiên.

Uất Trì Hàn Ba cơn giận chưa nguôi giờ lại bùng dậy, gằn giọng nói:

– Tân Kiên, người chết đi đâu mà lâu vậy hả?

Tiểu Vô Thường Tân Kiên vội đến gần, thận trọng nói:

– Bẩm tôn chủ, bọn tù binh đều giam giữ ở thạch thất phía sau Như Ý phủ nên phải đi khá lâu. Hơn nữa khi đệ tử đến đó thì lại xảy ra biến cố, đang la hét ầm ĩ...

Uất Trì Hàn Ba gầm lên:

– Biến cố, Như Ý phủ từ trong ra ngoài đều là người của Vô Song phái, phòng thủ chặt chẽ lại có biến cố xảy ra nữa ư? Chẳng lẽ lại còn có thêm một Như Ý phủ nữa?

Tân Kiên vội nói:

– Không, đã có người đến cướp ngục!

Uất Trì Hàn Ba và Vu Kiệt đều giật mình, đồng thanh la lớn:

– Cướp ngục ư?

Tân Kiên gật đầu:

– Vâng, là một nữ nhân nữa?

Hạng Chân bỗng hỏi:

– Y định cướp ai vậy?

– Không rõ, y thị chưa kịp phá cửa thì đã bị các đệ tử canh phòng phát giác. Y

thị cũng rất hung hãn ra tay đả thương hai người, cũng may Tào Sanh cùng với đệ tử đã lần lượt tới nơi mới bắt được y thị.

Uất Trì Hàn Ba giận dữ quét mắt quát:

– Lôi y thị vào đây!

Tân Kiên không dám chần chừ vội ngoảnh ra sau quát:

– Đưa hết vào đây!

Lập tức bốn đệ tử Vô Song phái hùng hổ lôi kéo ba tù binh vào sảnh, họ đều bị trói chặt bằng dây da không chút động đậy được

Trong số họ Hạng Chân nhận biết được hai người. Một là tổng quản sự “Tử Diện Phi Xoa” Cơ Đại Mộc của Thanh Tùng sơn trang, còn người kia chính là La Sát Nữ Nghiêm Tiệp.

Người thứ ba bị ném mạnh xuống đất, người này hai chân cụt đến đầu gối, nơi vết thương tuy được băng bằng vải trắng rất dày song máu vẫn thấm ra ngoài đỏ thẫm. Mặt y gãy guộc bơ phờ và râu ria xồm xoàm, trước khi bị cụt hai chân hẳn là người khá cao, song giờ đây thật thấp bé và thảm nã.

o O o